

Спахъ, наспахъ се, стига толкозъ,
Искамъ азъ да стана,—
Че съ играчките си драги
Пакъ да се захвана. . .“

Къмъ леглото се затече
Мама съ бързи крачки,
Нѣжно Тотя си прѣгърна, —
Даде му играчки. . .

Л. Бобевски.

Котка и мишка.

(Б а с н я).

Една котка подгонила една мишка. Скрила се мишката въ една дупка, а котката застанала край нея и пазила. Седѣла тамъ мишката и си мислила, че се е спасила отъ ноктитѣ и зхбитѣ на смъртния си врагъ. Но котката дълго чакала, като вѣрвала, че ще я улови. По едно врѣме котката кихнала. „Трѣбва да бжда учтива! Ако я поздравя за кихането ѝ, може би да я задоволя и безъ друго ще станемъ приятели!“ Така казала мишката на себе си, като си подала главата изъ дупката и рекла на котката:

— На здравѣ!

— Благодаря! отвърнала ѝ тазъ, последната и веднага я зграбчила!

Прѣвелъ: Теменужковъ.

